

①

یا داله اصفهانی

از رابعه تا فروغ و از فروغ تا امروز، بیش از ^{باصد} شاعر زن، پارس گوی،
 که هر کدام در دوره‌های خود، استاد کن و شعر بوده‌اند، داشته‌ام اما از این شمار،
 تنها شاعرانی، از عصر سنت محافظه‌گرای تاریخی و شعر و ادب، و از
 معیارهای پارسالارانه تاریخ ادبیات ایران، گذشته‌اند و نامشان در
 کنار نام مردان شعر و ادب فارسی و با برتر از نام مردان بسیاری
 در این زمینه، درخشیده است، که نه تنها هم‌چون یک شاعر، بلکه هم‌چون
 یک انسان مستعد به نیازهای جامع‌های انسانی و آفرمانی، کوشیده‌اند.
 اینان، سری ژر شور داشته‌اند و داله، این شور را از ۲۴ سالگی با
 شورش در «تختی» نگاره‌های ^{کتابخانه ملی} نویسدگان ایران ^{کتابخانه ملی} سال ۱۳۶۵
 به تماشا گذاشت.

همین شور بود که بیش از نیم قرن، داله را از وطن خود، دور نگاه داشته.
 داله، با همسرش در منصور شمس‌الدین بدیع چند سالی است در محله کنونی لندن
 در خانه‌ی پسرش زندگی می‌کند. او آنطور که در سلفقار کتابخانه‌ی مکتب
 گفته است: همیشه از خود می‌پرسد که برای شهرت چه کرده است؟ در
 عمری که یک سوّم آن در خواب و بقیه در اضطراب گذشته است.